



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce J.A.**, bytem K., zastoupeného JUDr. Jiřím Štanclem, advokátem, se sídlem Čs. legií 172, Klatovy, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.6.2016, č.j. ŽP/8470/16,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Rozhodnutím žalovaného ze dne 20.6.2016, č.j. ŽP/8470/16 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Domažlice (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 21.3.2016, č.j. MeDo-16862/2016-Cis (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím byla žalobci uložena pokuta ve výši 13.000 Kč za správní delikt podle § 27a odst. 4 písm. h) zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále jen „*zákon na ochranu zvířat proti týrání*“), kterého se dopustil tím, že v rozporu

s § 12c odst. 3 téhož zákona nedodržel minimální standardy stanovené v § 3 odst. 9 vyhlášky č. 208/2004 Sb., o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat (dále jen „vyhláška“). Žalobci byla rovněž uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, eventuálně požadoval, aby soud upustil od uložení pokuty za správní delikt.

II. Žaloba

Žalobce žalobu odůvodnit třemi skupinami žalobních bodů.

V první skupině žalobních bodů žalobce namítal nesprávnou interpretaci právní normy. K tomu uvedl, že žalovaný nerespektoval skutečnost, že samotný text právní normy je pouze prvním krokem k její interpretaci: „*Naprosto neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu*“ [nález pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS 39/97 (správně: Pl. ÚS 33/97), vyhlášený ve Sbírce zákonů pod č. 30/1998 Sb.]. Na tento nález pak navazuje další judikatura Ústavního soudu, ale také judikatura dalších vrcholných soudů: „*Formalistický výklad právní normy je porušením principu spravedlnosti*“ (rozhodnutí Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 546/03). Dále žalobce uvedl, že vyhlášku v doslovném znění, to je dodání slámy, sena, dřeva, pilin, houbového kompostu, rašeliny, nebo směsi takových materiálů není možné v konkrétní situaci splnit díky tomu, že prasata jsou chována na betonových roštích. Rošty jsou děrované, po nastlání uvedeného materiálu dojde k jeho zašlapání a propadnutí pod rošt. Přitom tyto betonové rošty jsou z hlediska welfare dovoleným a schváleným prvkem, který umožňuje vyšší hygienu v chovu. Dle žalobce je smyslem a účelem vyhláškou daných standardů zajištění dostatečné životní pohody pro chovaná zvířata. Existují-li prostředky, které tuto pohodu zajišťují vhodněji anebo stejně vhodně, pak je nesprávné postihnout účastníka proto, že nedodržel doslovné znění právního předpisu, nota bene v tomto případě předpisu podzákonného. Žalobce v řízení předložil písemné vyjádření doc. RNDr. M. Š., CSc., z Výzkumného ústavu živočišné výroby, oddělení etologie, Praha Uhřetěves, v němž zpracovatel konstatuje a dochází k závěru, že krmítka Verba MC19, užívaná žalobcem od zahájení provozu v roce 1998, umožňují mj. etologické chování prasat, přičemž jmenovaný odborník konstatuje, že tato krmítka jsou přinejmenším rovnocenným či o něco lepším způsobem obohacení pro chovaná zvířata ve srovnání s materiály běžně používanými v jiných chovech, které jsou kontrolními orgány uznávány pro plnění dané vyhlášky. Za této situace vycházet z doslovného znění právního předpisu a pro jeho porušení postihnout chovatele je dle žalobce neúplnou, tedy nesprávnou, interpretací právní normy. Žalobce dále konstatoval, že již v průběhu řízení namítl, že prvoinstanční orgán nevyložil text právní normy odpovídajícím způsobem a omezil se na jeho doslovnou interpretaci (bod 3 žalobcova odvolání, datovaného 27.1.2015). V reakci na to žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 23.4.2015 zrušil rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Stalo se tak z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a žalovaný v závěru svého odůvodnění upozornil prvoinstanční orgán, že s námitkami výše uvedenými se bude muset vypořádat ve svém novém rozhodnutí. To prvoinstanční orgán neučinil v žádném ze svých dalších rozhodnutí a

neučil tak ani žalovaný v rozhodnutí napadeném. Výsledkem je, že na zmíněné žalobcovy námitky žalovaný, navzdory svému upozornění, věcně nereagoval.

Ve druhé skupině žalobních bodů žalobce namítal, že nebyla hodnocena materiální stránka deliktu. Dle žalobce prvoinstanční orgán konstatuje spáchání přestupku ze strany žalobce, aniž by zjišťoval materiální stránku trestnosti přestupku. „*Podstatou správních deliktů je postih za jednání v rozporu s právem. K jeho trestnosti však nepostačuje, že jednání po formální stránce vykazuje znaky skutkové podstaty deliktu, pokud zároveň není jednáním společensky nebezpečným (škodlivým). Jinými slovy, aby mohlo být určité protiprávní jednání kvalifikováno jako správní delikt, musí být kromě formálních znaků deliktního jednání, naplněna i materiální stránka deliktu a jednání musí vykazovat určitou míru společenské nebezpečnosti ve vztahu k porušené povinnosti, stanovené zákonem na ochranu odpovídajících hodnot. Na těchto závěrech nemůže ničeho změnit skutečnost, že zákony upravující správní delikty stricto sensu materiální stránku deliktu neupravují*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, sp.zn. 8 As 29/2007, dostupný na www.nssoud.cz). Prvoinstanční orgán se tímto hlediskem nezabýval: Ve svém odůvodnění v první části rekapituluje dosavadní průběh řízení, v druhé části konstatuje, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 20 odst. 4 písm. h) zákona na ochranu zvířat proti týrání [správně: § 27a odst. 4 písm. h) zákona na ochranu zvířat proti týrání, pozn. soudu] tím, že nedodržel minimální standardy pro chov hospodářských zvířat, ve třetí části zdůvodňuje výši pokuty v deseti bodech. Žalovaný žalobcovu výtku tj. nehodnocení materiální stránky deliktu odmítl s tím, že prvoinstanční orgán postupoval správně, „... *Krajský úřad se nicméně rozhodl přistoupit k tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí MěÚ doplní svými vlastními úvahami, kterou budou vycházet ze spisové dokumentace předložené MěÚ Domažlice...*“ (viz odůvodnění na straně 3 napadeného rozhodnutí). Na straně 4 i.f. žalovaný uvádí počty prasat a dochází k závěru, že žalobce „*se správního deliktu dopustil (to je byly naplněny jak znaky formální, tak i materiální)*“, dále že „... *správní delikt byl spáchán vůči velkému počtu prasat*“, „... *odvolatel nedodržel povinnost stanovenou v § 3 odst. 9 vyhlášky nikoli nevýrazným způsobem, což mělo za následek velice reálné ohrožení ochrany a pohody chovaných hospodářských zvířat, neboť jim nebyly poskytnuté řádné podmínky pro jejich chov*“. Na straně 5 poslední odstavce svého rozhodnutí žalovaný uvádí, že „...*materiálním znakem (tj. společenská nebezpečnost) se MěÚ Domažlice zabýval v bodech 1., 2. a 3. odůvodnění napadeného rozhodnutí*“. Žalobce nepokládá toto hodnocení žalovaného za správné, a proto jím zmiňované body 1. až 3. rekapituluje: V bodu 1. prvoinstanční orgán konstatuje, jaké jsou důvody welfare prasat, z jaké evropské směrnice vychází povinnost zajistit jim „hračky“ a jak tato evropská směrnice byla implementována do české legislativy. V bodu 2. prvoinstanční orgán uvádí, která kategorie zvířat byla z přestupkového jednání žalobce vyloučena. V bodu 3. konstatuje, že žalobci je nedodržení minimálních standardů známo již od 2.8.2012, že tedy o své povinnosti věděl, podle ní nejednal a správní delikt opakoval, což je přitěžující v úvaze o stanovení výše pokuty. Nikde v těchto třech bodech není hodnoceno, zda daný delikt dosahuje jakého stupně společenské nebezpečnosti. Pro jeho hodnocení existují ustálená pravidla: Stupeň společenské nebezpečnosti je určován zejména: - závažností deliktu, kterou lze posoudit s ohledem na způsob jeho spáchání, - následky deliktu, - okolnostmi, za nichž byl spáchán, - formou a mírou zavinění, - v neposlední řadě též osobou pachatele a pohnutkami, které jej ke spáchání vedly (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, sp.zn. 7 Afs 27/2008). Byť by se prvoinstanční orgán z některých

hledisek materiální stránkou zabýval (k tomu viz bod 11.), zůstává faktem, že v napadeném rozhodnutí materiální stránka deliktu není hodnocena. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V bodu 4. prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán konstatuje, že *„nedošlo k přímému poškození zdraví či fyzické újmě prasat, ale absence manipulovatelného materiálu neuspokojovala etologické potřeby, čímž nebyla zajištěna péče o jejich pohodu (wellfare). Přestože ‚psychická újma‘ není ‚viditelná‘, považuje správní orgán tyto okolnosti jako přitěžující“*. Toto hodnocení je jednak nejasné z hlediska logiky, jednak je z něho patrné, že prvoinstanční orgán za přitěžující okolnost považuje to, co je znakem samotné skutkové podstaty deliktního jednání, což je úvaha vadná. V bodech 5., 6., 7., 8. a 9. vyjmenovává prvoinstanční orgán polehčující okolnosti. Nikde však nedovodil, je-li stupeň nebezpečnosti tak vysoký, aby byla naplněna skutková podstata deliktu. Svá hodnocení přitěžujících a polehčujících okolností vztahuje prvoinstanční orgán k sankci tak, že míru závažnosti neplnění právní normy považuje za nízkou, což bylo zohledněno právě ve výši vyměřené sankce, která byla uložena ve velmi nízké, spíše preventivní výši (viz bod 10. hodnocení prvoinstančního orgánu). *„Materiální stránka protiprávního jednání se i v případě správních deliktů musí projevit nejen při stanovení sankce, ale již při posuzování trestnosti právně závazného jednání“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, sp.zn. As 29/2017, č.l. 131). Žalovaný se pokusil námitku žalobce, uplatněnou v odvolání a rozvedenou v této žalobě v části II., vyřešit tím, že vztáhl úvahy prvoinstančního orgánu směřující k výši pokuty na materiální stránku deliktu. *„... chovatel musí splnit při chovu prasat nejzákladnější standardy minimálně v rozsahu stanoveném vyhláškou. Toto zároveň znamená, že jakékoliv jejich nedodržení vždy ohrožuje veřejný zájem na ochranu zvířat, čímž je toto jednání vždy společensky nebezpečné, a proto by mělo být vždy i správním deliktem.“* Žalovaný nerespektuje opačný judikurní závěr, totiž to, že samotné naplnění znaků skutkové podstaty neznamená samo o sobě takovou společenskou nebezpečnost, která by měla za následek hodnocení jednání jako správní delikt. K tomu viz např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2008, sp.zn. 7 Afs 27/2008: *„Zpravidla nelze považovat jednání pachatele deliktu za nebezpečné již jen proto, že je protiprávní, neboť typová nebezpečnost vyjádřená v zákonem stanovené skutkové podstatě nepostačí a je třeba věc konkretizovat a zkoumat, zda charakter a stupeň konkrétní nebezpečnosti daného jednání se vůbec nachází v hranicích typové nebezpečnosti dané ve znacích jeho skutkové podstaty. Lze si totiž představit případy, kdy porušení veřejného zájmu je minimální a jedná se o jednání, které vzhledem ke konkrétním okolnostem nevykazuje daný stupeň společenské nebezpečnosti (materiální stránky deliktu).“* Takové hodnocení v napadeném rozhodnutí i v rozhodnutí prvoinstančním chybí.

Ve třetí skupině žalobních bodů žalobce namítal nesprávně uloženou výši trestu. K tomu uvedl, že výše zdůvodnil, že správné hodnocení konkrétní společenské nebezpečnosti z hlediska naplnění materiální stránky deliktu neprovedl ani prvoinstanční orgán, ani žalovaný. I kdyby však tak správní orgány postupovaly a dospěly k odůvodněnému závěru o tom, že společenská nebezpečnost je na takové výši, že se skutečně jedná o správní delikt, je nepřiléhavý výrok o výši uložené pokuty. Tuto okolnost žalobce jako eventuální namítá, a to ve smyslu § 65 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a má za to, že okolnosti ev. deliktu jsou takové, že je na místě in eventum upuštění od uložení trestu z důvodů zmíněných dále. Žalobce dále uvedl, že kromě okolností, na něž upozorňuje sub 2. a 3., poukazuje dále na závěry zprávy Ústřední komise pro ochranu zvířat, která na žalobcově

farmě provedla šetření: a) Komise konstatuje, že existují dlouhotrvající závažné problémy s plněním zmíněné vyhlášky (na roštových podlahách, které jsou u žalobce a také ve většině jiných velkochovů používány, nelze vyhláškou příkladmo uvedené materiály použít). Zřejmě dochází k porušení vyhlášky, přesto však s přihlédnutím k principu ochrany zájmu zvířat a jejich hájení, což je hlavní záměr Výboru pro ochranu hospodářských zvířat, a v rámci objektivitu je nutno říci, že na žalobcově hospodářství nebylo v průběhu návštěvy zjištěno zjevné porušení předpisů o chovu zvířat proti týrání. b) Komise si, při vědomí toho, jaká je situace v chovech prasat na unijní úrovni a v ČR, dovoluje navrhnout v případě porušení ustanovení vyhlášky s ohledem na... zachování principu rovnosti a zamezení vzniku pocitu diskriminace u chovatele zdržet se sankcionování a posuzování dodržování, a to alespoň do doby jasného a jednoznačného stanoviska v unijním prostoru. c) Dále komise konstatující dlouhotrvající závažné problémy s plněním výše uvedených ustanovení právního předpisu navrhuje iniciovat jednání rozhodujících subjektů na celostátní úrovni s cílem pokusit se navrhnout způsoby obohacení chovů, které bude možno aplikovat v praxi a které budou zároveň splňovat požadavky platné legislativy. Komise svůj závěr uzavírá tím, že je nadevší pochybnost zřejmé, že plnění Směrnice Rady 2008/120 ES, z níž vychází vyhláška, je v celé EU problematické a nejasné. Závěr komise tedy dle žalobce konstatuje to, co žalobce namítá výše, to znamená předně nesprávnou interpretaci právní normy ze strany žalovaného a prvoinstančního orgánu, dále to, že žalobce dosáhl účelu zmíněné právní normy jiným způsobem a že opatření stanovená ve vyhlášce nejsou v podmínkách velkochovu realizovatelná. Za této situace sankcionovat žalobce trestem v podobě peněžitě pokuty je opatřením, které neadekvátně interpretuje právní normu, žalobce diskriminuje a porušuje jeho práva.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že plně odkazuje na napadené rozhodnutí a že je názoru, že prvoinstanční i napadené rozhodnutí jsou srozumitelná a přezkoumatelná a že veškeré žalobcovy odvolací námitky byly v napadeném rozhodnutí vypořádány. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

IV.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Soud neshledal důvodnou první skupinu žalobních bodů.

Soud se neztotožňuje tvrzením s žalobce, že „vyhlášku není možné v konkrétní situaci splnit“.

Podle ustanovení § 27a odst. 4 písm. h) zákona na ochranu zvířat proti týrání se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako chovatel hospodářských zvířat dopustí správního deliktu tím, že nedodrží minimální standardy pro chov hospodářských zvířat podle § 12c odst. 3.

V ustanovení § 12c odst. 3 zákona na ochranu zvířat proti týrání bylo uvedeno, že minimální standardy pro chov hospodářských zvířat stanoví ministerstvo prováděcím právním předpisem.

Podle ustanovení § 3 odst. 9 vyhlášky o minimálních standardech pro ochranu hospodářských zvířat prasata musí mít trvalý přístup k dostatečnému množství materiálu, který jim umožňuje etologické aktivity, jako je sláma, seno, dřevo, piliny, houbový kompost, rašelina nebo směsi takových materiálů, které neohrožují zdraví zvířat.

Z ustanovení § 3 odst. 9 vyhlášky vyplývá povinnost zajistit prasatům „trvalý přístup k dostatečnému množství materiálu, který jim umožňuje etologické aktivity“. Z použití slov „jako je“ vyplývá, že pojmy „sláma, seno, dřevo, piliny, houbový kompost, rašelina nebo směsi takových materiálů, které neohrožují zdraví zvířat“ jsou výčtem příkladným, tj. etologické aktivity je možné zajistit i jinými prostředky.

Pokud měl tedy žalobce za to, že „pokud jsou prasata chována na betonových rostech, přičemž rošty jsou děrované, po nastlání uvedeného materiálu dojde k jeho zašlapání a propadnutí pod rošt“, bylo jeho povinností zajistit etologické aktivity jinými prostředky, než jsou uvedeny příkladmo v ustanovení § 3 odst. 9 vyhlášky.

Dlužno doplnit, že lze uvažovat o tom, že lze zašlapat a propadnout může „sláma, seno, piliny, houbový kompost, rašelina nebo směsi takových materiálů“, pro „dřevo“ již však takový závěr učinit nelze. Tudíž i v příkladném výčtu je naznačen jeden z možných prostředků, který vylučuje pravdivost tvrzení žalobce.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 4 zmínil, že při kontrolách ve dnech 6.12.2012 a 8.3.2013 bylo zjištěno: „V ostatních 2 kotcích měla prasata přístup k manipulovatelnému materiálu, který byl zajištěn formou zavěšených dřevěných kostek na kovových řetízcích“. Žalovaný současně uvedl: „Dne 11.6.2014 (protokol č. 140611000001S32077) bylo zjištěno, že v místě chovu odvolatele v jednotlivých sekcích (jalovárna, březárna, porodna, odchov a výkrm) byl všem chovaným prasatům umožněn přístup k dostatečnému množství manipulovatelného materiálu“.

Je tudíž zřejmé, že žalobce mohl zajistit etologické aktivity prasatům i v chovu „na betonových rostech“, když k tomu sám využíval „zavěšených dřevěných kostek na kovových řetízcích“, a to již při kontrolách ve dnech 6.12.2012 a 8.3.2013.

Pokud jde o Vyjádření ke vhodnosti krmítek Verba MC 19 jako obohacujícího prvku ustájení prasat ve výkrmu ze dne 14.7.2013 vypracovaného Doc. RNDr. M. Š., CSc., je nezbytné uvést, že na straně 2 vyjádření zpracovatel uvedl: „Lze namítnout, že směrnice

výslovně požaduje poskytnutí nějakého „materiálu“ a krmítko není materiálem. Z toho důvodu krmítko směrnici skutečně neodpovídá“. V závěru pak bylo uvedeno: „Závěrem lze shrnout, že posuzovaná krmítka splňují požadavky Směrnice jen částečně. Umožňují chování podobné rytí a zaměstnávají prasata aktivním chováním při konzumaci krmiva rozložené v čase. Neumožňují prozkoumávání a žvýkání. Nejsou tedy dostatečnou náhradou za plnohodnotné obohacení, jakým je například dostatečném množství slámy či jiného obdobně manipulovatelného materiálu“.

Z vyjádření tak nevyplývá, že by nebylo možné zajistit etologické aktivity prasatům i v chovu „na betonových roštech“ ani že by „krmítka Verba MC 19“ byla prostředkem umožňujícím etologické aktivity ve smyslu ustanovení § 3 odst. 9 vyhlášky.

Vyjádření tak nijak nevyvrací správnost závěrů žalovaného, které učinil na podkladě odborných stanovisek, když na straně 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „*Odvolatel po celou dobu řízení tvrdil, že manipulovatelným materiálem je i krmítko Verba MC 19. S tímto názorem se pak MěÚ Domažlice vypořádal v rámci svého odůvodnění, kde uvedl, že krmítko Verba MC 19 lze považovat za podpůrný materiál, avšak tento materiál není způsobilý být manipulovatelným materiálem ve smyslu § 3 odst. 9 vyhlášky (bližší viz bod 5. odůvodnění napadeného rozhodnutí). K tomu krajský úřad uvádí, že KVSP v rozhodnutí č.j. SVS/2013/004138-P ze dne 16.1.2013, kterým byly vypořádány námitky odvolatele k protokolu KVSP ze dne 6.12.2012 č.j.: 133/12Do, se zabývala nahrazením manipulovatelného materiálu systémem krmení. V tomto rozhodnutí KVSP uvedla: „Dožadování se krmivá z automatického krmítka, kdy dochází k opakovanému pohybu hlavou dopředu a zpět a narážení rypákem na spouštěcí mechanismus uvolňování krmivá nelze považovat za uspokojování etologických aktivit, ale za systém krmení, uspokojující pocit nasycenosti, a to i tehdy, kdy prase určitou aktivitu vyvíjí. Požadavek na manipulovatelný materiál nelze tedy chápat jako možnost se nakrmit z koryta, i když v některých boxech ve vašem chovu je určitý mechanismus, který prase musí ovládnout. Pokud by byl tento požadavek minimálního standardu na materiál uspokojující etologické aktivity prasat akceptován, pak by musel být akceptován u všech typů krmení, kdy prase se krmivem zabývá vždy, ať se jedná o sypká krmivá, polotekutá či tekutá krmivá podávaná do koryta.“ Krajský úřad se s tímto názorem ztotožňuje a dále uvádí, že MěÚ Domažlice při způsobu vyhodnocení krmítek Verba MC 19 přistoupil k tomu, že tato krmítka vyhodnotil ve prospěch odvolatele jako obohacující materiál, i když se nejedná o manipulovatelný materiál ve smyslu vyhlášky, a tato skutečnost měla jako polehčující okolnost i vliv při rozhodování o výše sankce.“*

Žalovaný dospěl ke správným závěrům, tudíž nemohl pochybit, tím, že právní předpisy nevyložil způsobem, který požadoval žalobce.

Obdobnou odvolací námitkou se žalovaný zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 9, kde uvedl: „*Odvolatel v odvolání uvedl námitku, že MěÚ Domažlice pochybil, když vycházel ze samotného textu právní normy, tj. interpretuje text právní normy z jeho doslovného znění, aniž by se ptal po jeho účelu. Nad to odvolatel poukazuje na to, že MěÚ Domažlice vykládá příkladmo uvedené pojmy (kompost, sláma atd.) jako výlučné. Krajský úřad s těmito námitkami nesouhlasí. MěÚ Domažlice se v rozhodnutí vypořádal s tím, proč je třeba umožnit prasatům poskytnout manipulovatelný materiál tak, jak to stanoví*

vyhláška (viz bod 1 odůvodnění napadeného rozhodnutí). To jest, zabýval se účelem vyhlášky a následně tuto právní úpravu správně aplikoval při rozhodování o spáchání správního deliktu. Na základě tohoto pak nezbyvá než konstatovat, že názor odvolatele není správný a krajský úřad se s ním neztotožnil. K další námitce pak krajský úřad uvádí, že výčet uvedený v ustanovení § 3 odst. 9 vyhlášky není taxativní, resp. byly by akceptovány i jiné alternativní materiály, pokud by prasata mohla uspokojovat své etologické potřeby. Toto vyplývá jak z odborného vyjádření KVSP ze dne 21. 9. 2012, která tuto skutečnost uvedla i ve svém odborném vyjádření (cit. „chovatel nepoužil žádný z vyjmenovaných materiálů, kdy např. dřevo je v kontrolované technologii zcela použitelné. I jiné alternativní metody by byly akceptovány, kdyby prasata mohla uspokojit své etologické potřeby. Při kontrole však nebyly k dispozici žádné materiály, které by tyto potřeby uspokojily“), tak i z protokolu KVSP č. 140611000001S32077 ze dne 12.6.2014, který je založený ve spisu [cit. „Při kontrole závazných pokynů (manipulovatelného materiálu) bylo zjištěno, že v jednotlivých sekcích: 1. Jalovárna“ 2. „březárna“ 3. „porodna“ 4. „odchov“ 5. „výkrm“ byl všem zvířatům umožněn přístup k dostatečně dlouhým zavěšeným řetízkům v dostatečném množství, které lze alternativně považovat za manipulovatelný materiál.“). Z textu napadeného rozhodnutí taktéž nevyplývá, že by MěÚ Domažlice považoval výčet uvedený v § 3 odst. 9 vyhlášky za taxativní. Naopak v napadeném rozhodnutí je uvedena citace § 3 odst. 9 vyhlášky a následně pak v bodě 10 odst. 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí MěÚ Domažlice uvedl „Pokud by byla realizována opatření ohledně trvalého přístupu k manipulovatelnému materiálu u všech zvířat, byť za použití alternativních „hraček“, již ke dni první kontroly KVSP 2.8.2012, k dané situaci by nedošlo.“ Dle názoru krajského úřadu z tohoto textu jednoznačně vyplývá, že MěÚ Domažlice by považoval splnění povinnosti stanovené ve vyhlášce v § 3 odst. 9 i tehdy, pokud by odvolatel použil i jiný materiál, než je uvedený ve vyhlášce. Krajský úřad proto tuto námitku odvolatele považuje za nesprávnou, a proto se s ní neztotožnil“.

Soud neshledal důvodnou ani druhou skupinu žalobních bodů.

Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že „nebyla hodnocena materiální stránka deliktu“.

Žalovaný odkazem na straně 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí specifikovaná skutková zjištění učiněná při kontrolách konaných ve dnech 2.8.2012, 6.12.2012 a 8.3.2013 na straně 4 a 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl: „Z výše uvedených protokolů KVSP pak jednoznačně vyplývá, že chovatel nesplnil povinnost zajistit chovaným prasatům trvalý přístup k manipulovatelnému materiálu, přičemž k manipulovatelnému materiálu nemělo přístup dne 2. 8. 2012 cca 450 prasat (výkrm) a 480 selat (odchov), dne 6.12.2012 cca 570 prasat (výkrm). U dne 8.3.2013 není možné uvést ani přibližné číslo počtu prasat, která neměla přístup k manipulovatelnému materiálu/neboť v protokolu KVSP není u většiny sekcí uveden přibližný počet prasat, s výjimkou březárny, kde bylo ustájeno 29 prasnic. Z výše uvedeného je tak zřejmé, že odvolatel minimální standardy pro chov hospodářských zvířat nedodržel a správního deliktu se tak dopustil (tj. byly naplněny jak znaky formální tak i materiální). Krajský úřad zdůrazňuje, že odvolatel nesplnil povinnost zajistit všem svým prasatům trvalý přístup k dostatečnému množství manipulovatelného materiálu. Z výše uvedeného přibližného počtu prasat, která neměla trvalý přístup k manipulativnímu materiálu, je zřejmé, že odvolatel tuto svou povinnost nedodržel a tudíž správní delikt byl

spáchán vůči velkému počtu prasat. To lze shrnout tak, že odvolatel nedodržel povinnost stanovenou v § 3 odst. 9 vyhlášky (resp. § 12c odst. 1 a 3 zákona), nikoliv nevýrazným způsobem, což mělo za následek velice reálné ohrožení ochrany a pohody chovaných hospodářských zvířat, neboť jim nebyly poskytnuty řádné podmínky pro jejich chov“

K námitkám žalobce je nezbytné uvést, že jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 26.2.2010, č.j. 4 Ads 123/2009 – 99 (rozsudky nejvyššího soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) „podle ustálené soudní judikatury zdejšího soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 - 56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek“.

Z tohoto pohledu nelze námitku žalobce shledat důvodnou, neboť shora citovaná část odůvodnění napadeného rozhodnutí skýtá dostatečnou oporu pro závěr o tom, že se správní orgány „hodnotily materiální stránku deliktu“ a z jakých skutečností při tom vycházely.

Žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru, že žalobce „nedodržel povinnost stanovenou v § 3 odst. 9 vyhlášky (resp. § 12c odst. 1 a 3 zákona), nikoliv nevýrazným způsobem“, když velký počet prasat neměl trvalý přístup k manipulativnímu materiálu, což mělo za následek velice reálné ohrožení ochrany a pohody chovaných hospodářských zvířat, neboť jim nebyly poskytnuty řádné podmínky pro jejich chov. Žalovaný se tak zabýval „materiální stránkou deliktu“, není tudíž správným tvrzení žalobce o tom, že se „materiální stránka protiprávního jednání neprojevila již při posuzování trestnosti právně závadného jednání“.

Polemika žalobce se závěry žalovaného ve smyslu toho, zda vše potřebné obsahovalo či neobsahovalo již prvoinstanční, není způsobila prokázat zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť pro jeho zákonnost není podstatné, co je součástí prvoinstančního rozhodnutí, nýbrž co je součástí prvoinstančního rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím napadeným.

Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů.

Soud neshledal důvod pro upuštění od uloženého trestu ani jeho snížení.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Soud nepovažuje uloženou pokutu ve výši 13.000 Kč za pokutu uloženou ve zjevně nepřiměřené výši.

Podle ustanovení § 27a odst. 20 zákona na ochranu zvířat proti týrání se za správní delikt se uloží pokuta do 200 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) nebo

m), podle odstavce 2 písm. a), podle odstavce 3 písm. a), podle odstavce 4 písm. g) až i), podle odstavce 6 nebo 7, podle odstavce 8, podle odstavce 9, podle odstavce 11 písm. a), b) nebo d), podle odstavce 13 písm. d), g), k) nebo l), podle odstavce 15, odstavce 16 písm. h) nebo n), podle odstavce 18 anebo podle odstavce 19.

Pokuta byla uložena ve výši 6,5% možné výše pokuty, a proto již z toho důvodu nelze uloženou pokutu považovat za zjevně nepřiměřenou. Jedná o pokutu uloženou při samé spodní hranici možné sankce.

O zjevné nepřiměřenosti uložené pokuty nevypovídá žádná ze skutečností uváděných žalobcem.

Zaprvé, pokud jde o jím zmiňovaný zápis Ústřední komise pro ochranu zvířat ze dne 19.11.2013, tento není způsobilý cokoli vypovědět o skutkovém stavu zjištěném při kontrolách žalobce konaných ve dnech 2.8.2012, 6.12.2012 a 8.3.2013, neboť komise žalobce navštívila až dne 30.9.2013. Vycházela při svých závěrech ze zcela odlišného skutkového stavu, než stavu zjištěného při kontrolách. V zápisu bylo uvedeno: *„Zde v některých kotcích byly umístěny řetízky s dřevěnými špalky, v oddělení jalových a zapuštěných prasnic do 28. dne březosti, kde jsou individuální kotce, něco jako návleky na trubkách před prasnicemi, kdy si tyto otáčením a posunováním mohly hrát, jinde hraní umožňovaly háky na kotcích, viz skupinové kotce na volný odchov prasnic. Ve stájích pro výkrm prasat, ve skupinových kotcích pro březí prasnice a v porodních kotcích bylo chovatelem deklarováno, že zde jako náhrada za manipulovatelný materiál, mohou sloužit krmítka typ Verba MC 19. Je třeba konstatovat, že v porodních kotcích jsou umístěny i řetízky, které jsou přístupné jak prasnicím, tak selatům“*. Dále je nezbytné doplnit, že i komise v zápise vyjmenovává *„nejčastěji využívaný manipulovatelný materiál“*, kterým míní *„řetízky, řetízky s navlečenými špalíky, dřevěné špalky, plastové lahve, plastové hračky, méně často sláma nebo piliny“*. Je nezbytné uzavřít, že objektivně existují prostředky ke splnění povinnosti uvedené v § 3 odst. 9 vyhlášky, tudíž pokud žalobce tuto povinnost svévolně neplnil, ač plnit mohl, nelze v jeho postupu shledat nic, co by mělo jakkoli snižovat závažnost jeho jednání.

Zadruhé, nebylo prokázáno, že *„došlo k nesprávné interpretaci právní normy ze strany správních orgánů“*, tudíž tato neexistující skutečnost nemůže jakkoli snižovat závažnost jednání žalobce.

Zatřetí, nebylo prokázáno, že *„žalobce dosáhl účelu zmíněné právní normy jiným způsobem“*, tudíž ani tato neexistující skutečnost nemůže jakkoli snižovat závažnost jednání žalobce.

Začtvrté, nebylo prokázáno ani to, že by *„opatření stanovená ve vyhlášce nebyla v podmínkách velkochovu realizovatelná“*, a proto ani tato neexistující skutečnost nemůže jakkoli snižovat závažnost jednání žalobce.

V.

Rozhodnutí soudu

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.
Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 31. srpna 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.